

- 3) De artikelen 43 EG en 56 EG staan niet in de weg aan een wettelijke regeling van een lidstaat die bepaalt dat elke aftrek voor de in het buitenland betaalde belasting die wordt verleend aan een ingezeten vennootschap die buitenlandse dividenden heeft ontvangen, het bedrag van de vennootschapsbelasting vermindert waarmee zij de voorheffing op de vennootschapsbelasting kan verrekenen.

Artikel 43 EG staat in de weg aan een wettelijke regeling van een lidstaat op grond waarvan een ingezeten vennootschap het bedrag van de betaalde voorheffing op de vennootschapsbelasting die niet kan worden verrekend met de vennootschapsbelasting die zij verschuldigd is voor het betrokken boekjaar of voor eerdere of latere boekjaren, kan overdragen aan ingezeten dochterondernemingen opdat deze dit kunnen verrekenen met de door hen verschuldigde vennootschapsbelasting, maar die een ingezeten vennootschap belet dat bedrag over te dragen aan niet-ingezeten dochterondernemingen wanneer zij in die lidstaat belasting moeten betalen over de winst die zij aldaar hebben gemaakt.

- 4) De artikelen 43 EG en 56 EG staan in de weg aan een wettelijke regeling van een lidstaat die, terwijl zij ingezeten vennootschappen die aan hun aandeelhouders dividenden uitkeren die voortvloeien uit door hen ontvangen binnenlandse dividenden, vrijstelt van de voorheffing op de vennootschapsbelasting, ingezeten vennootschappen die aan hun aandeelhouders dividenden uitkeren die voortvloeien uit door hen ontvangen buitenlandse dividenden, de mogelijkheid biedt te opteren voor een regeling op grond waarvan zij de betaalde voorheffing op de vennootschapsbelasting kunnen recupereren, maar die vennootschappen verplicht die voorheffing te betalen en vervolgens terugbetaling daarvan te vorderen, en niet voorziet in een belastingkrediet voor hun aandeelhouders, die dat wel zouden hebben gekregen in geval van een uitkering door een ingezeten vennootschap op grond van binnenlandse dividenden.
- 5) Artikel 57, lid 1, EG moet aldus worden uitgelegd dat wanneer een lidstaat vóór 31 december 1993 een wettelijke regeling heeft vastgesteld die bij artikel 56 EG verboden beperkingen van het kapitaalverkeer naar of uit derde landen inhoudt en hij na deze datum maatregelen vaststelt die, ofschoon zij ook een beperking van dit verkeer inhouden, op de voornaamste punten identiek zijn aan de vroegere wettelijke regeling of daarin enkel een belemmering voor de uitoefening van de communautaire rechten en vrijheden in de vroegere wettelijke regeling verminderen of opheffen, artikel 56 EG niet in de weg staat aan de toepassing van deze maatregelen op derde landen wanneer zij gelden voor het kapitaalverkeer in verband met directe investeringen — met inbegrip van investeringen in onroerende goederen —, vestiging, het verrichten van financiële diensten of de toelating van waardepapieren tot de kapitaalmarkten. Als directe investeringen kunnen in dat verband niet worden beschouwd deelnemingen in een vennootschap die niet worden genomen teneinde duurzame en directe economische betrekkingen te vestigen of te handhaven tussen de aandeelhouder en de betrokken vennootschap en de aandeelhouder niet de mogelijkheid bieden daadwerkelijk deel te hebben in het bestuur van of de zeggenschap over de betrokken vennootschap.
- 6) Bij gebreke van een gemeenschapsregeling is het een aangelegenheid van het nationale recht van elke lidstaat om de bevoegde rechter aan te wijzen en de procesregels te geven voor rechtsvorderingen ter bescherming van de rechten die de justitiabelen aan het gemeenschapsrecht ontleen, waaronder de kwalificatie van vorderingen die de gelaedeerden hebben ingesteld bij de nationale rechterlijke instanties. Deze moeten echter garanderen dat de justitiabelen over een doeltreffend rechtsmiddel beschikken om terugbetaling te kunnen verkrijgen van de onrechtmatig geheven belasting en van de aan die

lidstaat betaalde of door hem ingehouden bedragen die rechtstreeks met die belasting verband houden. Wat andere schade betreft die een persoon eventueel heeft geleden wegens een aan een lidstaat toe te rekenen schending van het gemeenschapsrecht, moet deze lidstaat de aan particulieren berokkende schade vergoeden onder de voorwaarden genoemd in punt 51 van het arrest van 5 maart 1996, *Brasserie du Pêcheur en Factortame* (C-46/93 en C-48/93), zonder dat zulks uitsluit dat de staat naar nationaal recht onder minder beperkende voorwaarden aansprakelijk kan zijn.

(¹) PB C 6 van 8.1.2005.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 23 november 2006 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Italiaanse Republiek

(Zaak C-486/04) (¹)

(Niet-nakoming — Milieueffectbeoordeling van bepaalde projecten — Nuttige toepassing van afvalstoffen — Installatie voor opwekking van elektriciteit door verbranding van brandstof afkomstig van afvalstoffen en van biomassa te Massafra (Taranto) — Richtlijnen 75/442/EEG en 85/337/EEG)

(2006/C 331/09)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: M. van Beek, gemachtigde, A. Capobianco en F. Louis, advocats)

Verwerende partij: Italiaanse Republiek (vertegenwoordigers: I. M. Braguglia, gemachtigde, M. Fiorilli en G. Fiengo, advocats)

Voorwerp

Niet-nakoming — Schending van de artikelen 2, lid 1, en 4, leden 1, 2 en 3, van richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (PB L 175, blz. 40), zoals gewijzigd bij richtlijn 97/11/EEG van de Raad van 3 maart 1997 (PB L 73, blz. 5) — Installatie voor de opwekking van elektriciteit door verbranding van brandstoffen uit afval en van biomassa te Massafra (Taranto)

Dictum

- 1) — Met de vrijstelling van milieueffectbeoordeling van de te Massafra gelegen installatie voor de verbranding van brandstof afkomstig van afvalstoffen en van biomassa, met een capaciteit van meer dan 100 ton per dag, welke installatie valt onder bijlage I, punt 10, bij richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, zoals gewijzigd bij richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997,

- met de vaststelling van artikel 3, lid 1, van het decreet van de minister-president van 3 september 1999, „Atto di indirizzo e coordinamento che modifica ed integra il precedente atto di indirizzo e coordinamento per l'attuazione dell'art. 40, comma 1, della legge 22 febbraio 1994, n. 146, concernente disposizioni in materia di valutazione dell'impatto ambientale” (Oriëntatie- en coördinatiebesluit tot wijziging en aanvulling van het eerdere oriëntatie- en coördinatiebesluit voor de toepassing van artikel 40, lid 1, van wet nr. 146 van 22 februari 1994 betreffende bepalingen inzake milieueffectbeoordeling), tot wijziging van bijlage A, sub i en l, bij het decreet van de president van de Republiek van 12 april 1996, „Atto di indirizzo e coordinamento per l'attuazione dell'art. 40, comma 1, della legge 22 febbraio 1994, n. 146, concernente disposizioni in materia di valutazione dell'impatto ambientale” (Oriëntatie- en coördinatiebesluit voor de toepassing van artikel 40, lid 1, van wet nr. 146 van 22 februari 1994 betreffende bepalingen inzake milieueffectbeoordeling), waardoor de projecten voor nuttige toepassing van gevaarlijke afvalstoffen en niet-gevaarlijke afvalstoffen, met een capaciteit van meer dan 100 ton per dag, die vallen onder bijlage I bij richtlijn 85/337, zoals gewijzigd bij richtlijn 97/11, kunnen worden uitgesloten van de milieueffectbeoordelingsprocedure als bedoeld in de artikelen 2, lid 1, en 4, lid 1, van voormelde richtlijn, en
- met de vaststelling van artikel 3, lid 1, van het decreet van de minister-president van 3 september 1999, dat bij de beoordeling of een project van bijlage II bij richtlijn 85/337, zoals gewijzigd bij richtlijn 97/11, aan een milieueffectbeoordeling moet worden onderworpen, een ongeschikt criterium hanteert, aangezien daardoor projecten met een aanzienlijk milieueffect van die beoordeling kunnen worden uitgesloten,

is de Italiaanse Republiek de krachtens de artikelen 2, lid 1, en 4, leden 1, 2 en 3, van die richtlijn op haar rustende verplichtingen niet nagekomen.

2) De Italiaanse Republiek wordt in de kosten verwezen.

(¹) PB C 31 van 5.2.2005.

Arrest van het Hof (Derde kamer) van 23 november 2006 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden — Nederland) — Staatssecretaris van Financiën/B. F. Joustra

(Zaak C-5/05) (¹)

(Fiscale bepalingen — Harmonisatie van wetgevingen — Richtlijn 92/12/EEG — Accijns — Wijn — Artikelen 7 tot en met 10 — Vaststelling van lidstaat waar accijns verschuldigd is — Koop door particulier voor eigen behoefte en voor behoefte van andere particulieren — Overbrenging naar andere lidstaat door vervoersonderneming — In lidstaat van bestemming van toepassing zijnde regeling)

(2006/C 331/10)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hoge Raad der Nederlanden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Staatssecretaris van Financiën

Verwerende partij: B. F. Joustra

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Hoge Raad der Nederlanden — Uitlegging van de artikelen 7, 8 en 9 van richtlijn 92/12/EEG van de Raad van 25 februari 1992 betreffende de algemene regeling voor accijnsproducten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop (PB L 76, blz. 1) — Wijn, in een lidstaat zonder winstoochmerk gekocht door onderdanen van een andere lidstaat en door onderneming van deze laatste vervoerd — Accijns betaald in de eerste lidstaat

Dictum

Richtlijn 92/12/EEG van de Raad van 25 februari 1992 betreffende de algemene regeling voor accijnsproducten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop, zoals gewijzigd bij richtlijn 92/108/EEG van de Raad van 14 december 1992, moet aldus worden uitgelegd dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, een particulier die niet bedrijfsmatig of met winstoochmerk handelt, in een eerste lidstaat voor eigen verbruik en voor verbruik door andere particulieren, in deze lidstaat tot verbruik uitgeslagen accijnsproducten verkrijgt en deze producten voor zijn rekening naar een tweede lidstaat laat overbrengen door een in deze tweede staat gevestigde vervoersonderneming, artikel 7, en niet artikel 8, van de richtlijn van toepassing is, zodat ook in deze staat accijns verschuldigd is. Krachtens artikel 7, lid 6, van de richtlijn wordt de accijns die in de eerste staat is voldaan, in een dergelijk geval teruggegeven volgens artikel 22, lid 3, van de richtlijn.

(¹) PB C 69 van 19.3.2005.

Arrest van het Hof (Derde kamer) van 30 november 2006 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Groothertogdom Luxemburg

(Zaak C-32/05) (¹)

(Niet-nakoming — Milieu — Richtlijn 2000/60/EG — Ontbreken van mededeling van implementatiemaatregelen — Verplichting om kaderwetgeving vast te stellen in nationaal recht — Geen — Onvolledige implementatie of ontbreken van implementatie van artikelen 2, 7, lid 2, en 14)

(2006/C 331/11)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: S. Pardo Quintillán en J. Hottiaux, gemachtigden)

Verwerende partij: Groothertogdom Luxemburg (vertegenwoordigers: S. Schreiner, gemachtigde, en P. Kinsch, advocaat)